

Per a meditar el misteri que avui celebrem, l'Ascensió de Nostre Senyor Jesucrist, ara que estem a punt d'acabar la cinquantesena pasqual, rebobinem un moment fins a la Vetlla amb què s'inicià aquest temps d'alegria per la Resurrecció.

En aquella nit gloriosa, escoltàrem el relat de la Creació segons el Llibre del Gènesi. Durant el primer dia, Déu creà la llum i la separà de les tenebres, donant «a la llum el nom de dia, i a les tenebres, el de nit» (Gn 1,5). El segon dia, «Déu digué: "Que hi hagi un firmament enmig de les aigües, per a separar unes aigües de les altres". I va ser així. Déu va fer la volta del firmament i va separar les aigües que hi ha a sota la volta de les que hi ha a sobre. Déu donà a la volta del firmament el nom de cel» (Gn, 1,6-8). D'aquesta manera foren creades pel Totpoderós les dues realitats còsmiques —la terra i el cel— que separa la frontera de l'horitzó.

El sisè dia, Déu creà l'home i la dona «a imatge seva» (Gn 1,27) i els «beneí» amb aquest mandat: «sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la» (Gn 1,28). Així, el Creador donà als homes la terra i es reservà per a Ell el cel (Sl 115,16), que esdevingué «la mansió més sagrada de l'Altíssim» (Sl 46,5). Per aquesta raó, l'horitzó no només separa en termes naturals la terra i el cel, sinó també el món amb totes les seves maldats —«allò que pertany al món són els desigs carnals, l'afany de posseir, les ostentacions» (1Jn 2,16)— i el Regne de Déu amb la seva alegria que mai ningú no ens podrà prendre (Jn 16,22).

Des del principi dels temps, l'home s'ha cregut capaç d'arribar al cel pels seus propis mitjans. Existeix una continuïtat misteriosa entre la Torre de Babel —«vinga, edifiquem-nos una ciutat i una torre que arribi fins al cel» (Gn 11,4)— i la carrera per a conquerir l'espai en què s'enfrontaren els Estats Units d'Amèrica i la Unió Soviètica durant la segona meitat del segle XX. Una vegada més hem de repetir el cèlebre passatge de l'Escriptura: «allò que ha passat tornarà a passar, allò que s'ha fet tornarà a fer-se: no hi ha res de nou sota el sol» (Coh 1,9).

Però la veritat és que als batiats, en tant que Fills de Déu en Jesucrist, no ens fa falta emprar la tecnologia més moderna per a arribar al cel. Certament, com afirmà sant Lleó Magne, papa de l'Església catòlica entre el 440 i el 461, en el dia d'avui, Diumenge de l'Ascensió, «no només hem estat constituïts posseïdors del paradís, sinó que amb Crist hem ascendit al més elevat dels cels [...]. Als que l'enemic malvat va fer fora del paradís, el Fill de Déu, ajuntant-los amb Ell mateix, els col·locà a la dreta de Déu Pare». En efecte, amb l'Ascensió del Senyor, «una naturalesa humana es posa per damunt la dignitat de totes les criatures celestials, elevant-se sobre els ordes dels àngels i més amunt que els arcàngels». Així, «l'ascensió de Crist constitueix la nostra elevació, i el cos té l'esperança d'estar algun dia allà on l'ha precedit el seu gloriós Cap» (homilia 73, epígraf 4).

Aquest és el nucli de la solemnitat hodierna: gràcies a l'Ascensió de Nostre Senyor Jesucrist, tots els batiats hem estat constituïts posseïdors del paradís i les portes del cel —amb la seva glòria incomparable (2Co 4,17)— han quedat obertes per a nosaltres. Ho resumeix molt bé aquesta frase escrita pel cardenal Jean Daniélou en la seva obra *Le mystère de l'Avent* (1948): «l'Ascensió és la humanitat de Crist elevada per damunt de totes les criatures espirituals».

Un dels missatges més difícils d'entendre del sermó de la Cena és aquest: «us convé que me'n vagi» (Jn 16,7). Però és exactament així: si Jesucrist hagués romàs en el món, com durant els dies posteriors a la Resurrecció, la història de la salvació no s'hauria completat. Les portes del cel no s'haurien obert per a tots els redimits (amb l'Ascensió) i no hauríem rebut l'Esperit Sant (amb la Pentecosta).

Segons el pròleg dels Fets dels Apòstols (1,1-11), l'Ascensió de Jesús es va produir davant els seus deixebles, que es quedaren «mirant fixament al cel, mentre ell se n'anava». Hagueren d'aparèixer «dos homes amb vestits blancs» per a fer-los tornar a la realitat: «homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel?». Aquesta escena ens recorda com sant Pere, quan presencià la Transfiguració de Jesús, no volia baixar de la muntanya: «Rabí, és bo que estiguem aquí dalt. Hi farem tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies» (Mc 9,5).

La reacció dels testimonis de l'Ascensió o de l'apòstol Pere és segurament familiar per a molts lectors d'aquest article: ¿quantes vegades volem quedar una estona més a l'església després de l'Eucaristia, adorant el Santíssim Sagrament, perquè ens fa vessa tornar als nostres quefers mundans? La contemplació de les realitats celestials —sobretot en moments excepcionals com l'Ascensió o la Transfiguració, però també en la celebració quotidiana de la Santa Missa— posa de manifest la misèria del món que passa (1Jn 2,17). Però és la nostra obligació tornar al lloc on el Senyor ens ha volgut, posant tota la nostra confiança en el missatge que ens envien avui els àngels: «aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, vindrà tal com heu vist que se n'hi anava» (Ac 1,11).